

Antidogma - Német aranyláz Manhattanben

2013 február 12. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Dacára annak, hogy a második világháború óta gyakorlatilag fej?s tehénként szolgál különböz? „nemes ügyek” (szovjet-amerikai háborús kárpótlás, soá-biznisz, EU- és NATO-büdzsé stb.) finanszírozására, meglep? módon mégis Németország rendelkezik a világ második legnagyobb aranytartalékával az USA mögött.

Csaknem 3400 tonnára rúgó készletük tekintélyes részét, egészen pontosan 1536 tonnát azonban a gyanútlan németek - még a hidegháború idején egy esetleges szovjet inváziótól tartva - amerikai szövetségeseikre bíztak, akiknek a szívéhez, úgy t?nik, annyira hozzán?tt a becses jószág, hogy nem szívesen válnak meg t?le.

Németország újabban egyre intenzívebben igyekszik visszaszerezni a Fed ?rizetében lév? aranyát, miután ismételt felszólításai ellenére az amerikai jegybank szerepét betölt? Szövetségi Tartalékalap illetékesei - mint mondták, „az ellen?rzési folyamat és a biztonság érdekében” (sic) - sokáig még ahhoz sem járultak hozzá, hogy a német inspektorok egyszer?en szemügyre vegyék a saját aranyukat.

Szó sincs azonban arról, hogy a Fed pikkelne a németekre, noha a tulajdonosi szerkezete alapján ez némileg plauzibilis feltételezésnek t?nhet a németekhez hasonló javíthatatlan antiszemiták számára, hiszen Venezuela, Svájc vagy Hollandia esetében ugyanilyen képtelen kifogásokkal próbálja elodázni a részükr?l felmerült repatriálási és auditálási kérelmek teljesítését.

Nem csoda, ha egyesek úgy gondolják, hogy a központi bankoknak már nincsenek is meg ezek az aranykészleteik, vagy legfeljebb az aranyat wolfrámmal töltött hamis tömbökkel helyettesítették. Bennfentes szakírók szerint ugyanis a Clinton-kormány idején kb. másfélmillió darab, egyenként 400 unciás wolfrámtéglát gyártottak az Egyesült Államok egyik ultramodern finomítójában, majd miután hajszálvékony aranyborítást kaptak, közülük 640 ezret a Kentucky állambeli Fort Knoxban helyeztek el, ahol köztudomásúlag az amerikai aranykészlet javát tárolják, a maradékot pedig külföldön értékesítették. Következésképpen a világpiacot szó szerint „teletömték” hamis 400 unciás rudakkal.

Egyébként a németek kölcsönaranyát a New York-i Fed Liberty Street-i épületében tartják (fogva), 25 méterre a földfelszín és 15 méterre a tengerszint alatt, egy 140 tonnás vasbeton trezorban, amely közvetlenül a Manhattan-sziget sziklája nyugszik. A gyöngébbek - köztük szándékosan félreértett parlamenti felszólalása apropóján Gyöngyösi Mártont a legszebb inkvizíciós id?ket idéz? hitbuzgalommal, él?, egyenes adásban kínpadra vonó Hír TV-s megéra - kedvéért nem árt emlékeztetni rá, hogy Magyarország, Lengyelország és Románia mellett ezt a szigetet is felvásárolták az izraeliek, amint azt egy ?szinte pillanatában maga Simon Peresz, a szentföldi latorállam els? embere említette dicsekvésképpen.

Hosszadalmas és sokáig teljesen eredménytelen kuncsorgás után 2007-ben végül nagy kegyesen lehet?vé tették a Bundesbank képvisel?inek, hogy megtekintsék a létesítményt, de annak a részlegnek csak az el?szobájáig jutottak, ahol elvileg a német aranykészlet leledzik. Újabb négy éves alkudozásba került, mire 2011 májusában megnyitották el?ttük annak a kilenc rekesznek az egyikét, amelyekben a német aranyrudak fekszenek, szorosan

egymás mellett, katonás rendben. Néhányat kivehettek és megmérhettek ugyan közülük a német központi bank ellen?rei, jelentésüknek ezt a részét azonban nem hozták nyilvánosságra - éppen a New York-i Fed-re való tekintettel.

Ellentétben a pénzügyi mainstream médiával, a német sajtó nemcsak azt a kérdést hajlandó feszegetni, hogy vajon a Fed lenyúlta-e Németország aranyát, hanem azt is, hogy milyen kockázata van egy teljesen bizalmi jelleg? (fiduciárius) pénz összeomlásának. Reneszánszát éli ugyanis a kizárólag papír alapú pénz összeomlásával kapcsolatos vita, ahogyan az aranytartalékok körüli nézeteltérés is. A tekintélyes Der Spiegel hírmagazin szerint a német Zöld párt egyik pénzügyi szakért?je, Gerhard Schick olajat öntött a polémia tüzére, amikor kijelentette: „Jogos az aggodalom, hogy megtudjuk, szükséghelyzetben mekkora mennyiség? arany áll rendelkezésre.”

Persze a Bundesbank vezet?i igyekeznek eloszlatni a németek aranykészletükkel kapcsolatos aggodalmait, hamisítatlan kincstári optimizmust sugárzó nyilatkozataik azonban nem csak a közvéleményt, de az állami számvev?széket sem nyugtatták meg teljes mértékben. A vita hullámainak lecsendesítése végett végül kötelezettséget vállaltak arra, hogy a következ? három évben 150 tonna aranyat hazaszállítanak New Yorkból, a Fed manhattani páncéltermeiben maradó mennyiséget pedig legalább átvizsgálják és felleltározzák, még ha ez utóbbi m?veletre egyel?re nem is t?ztek ki fix id?határt, nyilván az amerikaiak konkrét hozzájárulásának hiányában.

Valójában egészen más állhat a dolog mögött. A Bundesbank vezet?i nagyon is tisztában vannak vele, hogy ha a Fed által (ideiglenesen?) einstandolt 1536 tonna német arany azonnali repatriálását forszíroznák, ez valószín?leg a nyugati pénzrendszer teljes összeomlását eredményezné, amennyiben a Fed képtelen lenne teljesíteni az igényüket, aminek viszont igen nagy az esélye. Unortodox pénzügyi húzásai és azok katasztrofális gazdasági következményei miatt egyébként is alaposan megingott a Fed iránti bizalom világszerte, és már csak id? kérdése, hogy mikor indul meg az ?rült roham a külföldiek (köztük németek) által ideiglenesen rábízott és (állítólag) a manhattani er?dítményében tárolt arany minden egyes grammjának a visszaszerzéséért.

Pedig éppen ideje lenne már, hogy a németek leszokjanak a rasszizmusról és pláne az antiszemitizmusról. Ez egyszer?en hihetetlen. Szégyellhetik magukat, hogy azok után, amit a szegény zsidókkal m?veltek, még van képük az aranyukat is (vissza)kérni. Miért nem mindjárt gyémántokat?

MD 2013. I. 23.

Gazdag István - www.antidogma.hu

Ajánló